

Derfor vil jeg godt lige spørge ministeren, hvad hun har forestillet sig at ville gøre i den anledning.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Sådan som jeg hører spørgsmålet, bygger det nærmest på en konstatering af, at der er store problemer med utilpassede børn i folkeskolen, og at det medfører store undervisningsvanskeligheder både generelt og i forhold til de enkelte børn.

Først og fremmest vil jeg sige, at jeg ikke mener, at der er belæg for spørgerens påstand.

Henvisningen til en udtalelse fra en skolelederforening er da også blevet modsagt fra en anden forening, som også indeholder skoleledere, og senest også fra Danmarks Lærerforening. Den modsiges også af en undersøgelse, som Undervisningsministeriet gennemførte i 1997 om urolige elever, som viste, at der ikke har været en stigning i antallet af urolige elever gennem de sidste 30 år.

Undersøgelsen viste, at omkring 2-3 pct. af eleverne er så urolige og vanskelige, at der skal iværksættes særlige foranstaltninger. Grundlaget for at iværksætte de foranstaltninger er angivet dels i folkeskoleloven, dels i bekendtgørelse om specialundervisning, og det betyder bl.a., at skolepsykologen skal ind og give sin vurdering. De mest urolige elever modtager typisk specialundervisning eller specialpædagogisk støtte, og det kan finde sted både i de almindelige klasser, i specialklasser eller på særlige skoler.

Dertil kommer så elever, omkring 5-10 pct., som volder vanskeligheder for læreren, men som læreren er i stand til at håndtere eller give en undervisning i de almindelige klasser med eller uden specialpædagogisk bistand. Det er ikke nogen ny problemstilling overhovedet. Det er en meget velkendt problemstilling, og den arbejdes der med.

Det, som er det nye, er, at de tidligere urolige 10-12-årige er blevet yngre, hvis man kan sige det sådan. Det var tidligere de 10-12-årige, men nu er det snarere de 7-8-årige, og det vil sige, at det er folkeskolens yngste klasser.

De initiativer, som blev sat i værk som opfølgning på undersøgelsen af urolige elever fra 1997, foregår i et netværkssamarbejde, som hedder Uro-Net, som giver meget konkrete og gode handlingsanvisninger, for at børn kan blive i skolen. Det er sådan set dér, de hører til.

Poul Nødgaard (DF):

Det var sådan nogenlunde det svar, jeg havde forventet, for det er sådan et, der lige hives ud af systemet, og det passer meget godt at stå i Folketinget og sige det her, men den praktiske verden er altså en helt anden.

Når jeg taler med mange lærere i den danske folkeskole, så er de ikke i stand til i dag at lave det, der hedder differentieret undervisning. Enhver ved, hvad differentieret undervisning er. Det skulle man gerne kunne lave i en klasse. Men problemet i rigtig mange klasser er, at alt for meget af lærernes tid går med at få de urolige elever til bare at være nogenlunde rolige.

Jeg vil også godt sige, at det er min opfattelse, at flere og flere forældre søger at udnytte det såkaldt frie skolevalg. Det kan sådan set være meget godt, men jeg spørger ministeren: Kan det være rigtigt, at et barn, der egentlig er glad for at gå på en skole, af forældrene og sig selv skal tvinges til at søge en anden skole, fordi man ikke er i stand til at skabe den ro og stabilitet, der skal være, for at der kan ske den rette indlæring?

Et helt andet problem, som jeg godt vil spørge ministeren om, er mangel på lærere. Hvorfor mon der er mangel på lærere? Hvorfor er der mange lærere, der allerede er uddannet og virker i den danske folkeskole, som søger ud af folkeskolen? Ja, jeg tror, at det har noget at gøre med, at de mere eller mindre opgiver den opgave, de er stillet over for.

Jeg vil så også godt spørge om ministerens mening om forældrene. Hvis forældrene ikke bidrager til at løse den her situation – det er mange gange sådan, at de forældre, der har de urolige elever, slet ikke møder op til forældremøder – hvilke repressalier skulle man så egentlig have over for sådan nogle forældre? Kan man bare sige, at fordi man betaler sin skat, så kan børnene gå i skolen, og så kan de i øvrigt opføre sig nogenlunde, som de vil?

Jeg ved, at mange af de urolige børns forældre ikke møder op til forældremøderne, og derfor vil jeg godt spørge ministeren, hvad hun kunne forestille sig at sætte i gang af initiativer for at løse det problem.

Christian H. Hansen (DF):

Nu siger ministeren, at det ikke har vist sig inden for de sidste 30 år, at det har været et stigende problem, men er der så sket det, at det har udviklet sig på en lidt anden måde?

Nu kommer der nogle indrømmelser fra min side, og det er, at da jeg gik i skole, var jeg med-